

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. június 8-án, pünkösd 1. napján.

Apostolok Cselekedetei 2. rész 1-2. verse: „Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek.”

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet, Kedves Konfirmandusok!

Azt érzékelem, hogy sokak számára a közösség egyre fontosabbá válik. Ennek pedig az oka az, hogy alapvetően minden embernek ez a vágya: tartozzon valahova. Legyen egy család, amelyikről elmondhatja, hogy az övé. Legyen egy baráti társaság, amelyikhez tartozhat. Legyen egy csapat, ahol közös az érdeklődési kör, és az összekapcsolja a többiekkel. Akár egy horgászklub, akár egy szurkolói klub, akár egy motoros klub. Valahol érezzük azt, hogy oda tartozunk.

Ez a vágyunk pedig azért erősödik fel, mert sok minden szétesett. Azok a települési közösségek, amelyek tartást adtak a családoknak, már nincsenek. Sokszor szomorúan látjuk, hogy a családok, amelyek a legbelső összetartozásról szólnának, széthullanak. Látjuk, ahogyan életkortól teljesen függetlenül emberek magukra maradnak, hadd használjam azt a kifejezést, hogy a közösségeken kívül sodródnak. A középiskolások egyre inkább értékelik az osztályközösséget, a baráti társaságokat. Itt a gyülekezetben is azt keresik sokan, hogy miként tudnak bekapcsolódni ebbe a keresztyén közösségbe. (Hadd buzdítsak mindenkit egy kis bátorságra, hogy merjünk lépni a többiek felé, hogy ez a közösség valóban mindenki felé kiépüljön.)

Miért beszéltem ennyit a közösségről? Mert pünkösd ünnepe, a Szentlélek csodás eljövételének az ünnepe, az egyház közösségének születésnapja. Ezt a nagyon egyszerű megfogalmazást adja itt az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv: „eljött a pünkösd napja”. Ez azt jelentette, hogy eljött az ünnep. Ma is itt van az ünnep. Nem egy szép hosszú hétvége, hanem a Szentlélek ünnepe, a közösség ünnepe. A kérdést pedig nekünk is felteszi ez az egyszerű kijelentés, hogy bennem, bennünk eljött-e a pünkösd napja? Ünnepe van-e ma bennünk? A konfirmandusokban biztosan az van, hiszen különleges esemény részesei lehetnek. A családtagjaikban is az van, hiszen ennek a különleges eseménynek a részesei lehetnek. „Eljött a pünkösd napja”. Vajon bennünk van-e az ünnepi lelkület?

Az első pünkösdünnepen, így hallhattuk: „mindnyájan együtt voltak”. Együtt volt a tanítványi kör, mind a 12 apostol, akik Júdás kiesése után kiegészültek Mátyással. Azt nem tudjuk biztosan, hogy rajtuk kívül mások is voltak-e, de egy biztos, ott senki nem hiányzott. Tamás sem, aki lemaradt a feltámadott Jézus első megjelenéséről. Mindenki ott volt. A kérdést pedig nem én teszem fel, hanem a Szentírás. Ma mindenki itt van? Együtt vagyunk? Hadd tegyem fel még erősebben a kérdést: senki nem hiányzik? Vajon tudjuk-e úgy élni az életünket a gyülekezet részeként, hogy azt tudatosítjuk magunkban, ha nem vagyunk itt, vagy éppen annak a gyülekezetnek a közösségében, ahová járunk, hogy hiányzunk?

A felolvasott pünkösdünnep történet bevezető része ugyanis arról szól, hogy a Szentlélek kiáradását megelőzi ez a tény: „mindnyájan együtt voltak”. Tudom, hogy nagyon nehéz feltétel, de a Szentlélek erejének, megjelenésének az egyik fontos feltétele ez. Mindnyájan legyünk együtt.

De miért annyira fontos ez? Nem lehet otthon is hinni egyedül? Nem lehet otthon is imádkozni egyedül? Nem lehet Bibliát olvasni egyedül? Mindegyik kérdésre az a válaszom, hogy de, lehet. A Krisztusban hívők együttlétének, vagyis közösségének azonban megtartó ereje van. Ezért az otthoni hitéletünk mellett eljövünk a közösségbe is.

Minden kép és hasonlat sántít, de a Biblia használja a hitben járó gyülekezeti tagok ellenségére, a Sátánra, az oroszlán hasonlatát. Péter apostol írta, hogy „ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el”. (Péter első levele 5. rész 8. verse) Az oroszlán soha nem jár egyedül vadászni. A ragadozókkal szemben egy antilopnak, gnúnak, gazellának semmi esélye. Amikor azonban csordában vannak, különösen is, amikor a gnú csorda összefog, akkor még a legbátrabb oroszlánok is elmenekülnek.

A gyülekezet egysége is ilyen. Szükségünk van rá. Elsőként nem is másokról beszélek. Nekem biztosan szükségem van arra, hogy a hitem megerősödjön, hogy másokkal együtt legyek. Szükségem van azokra, akik velem imádkoznak, akik a hitről velem beszélgetnek, akik számára Jézus Krisztus ugyanolyan fontos, mint nekem. Elsőként tehát arra buzdít ez a szakasz, hogy legyünk mindnyájan együtt.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. június 8-án, pünkösd 1. napján.

A másik jellegzetessége pedig az volt ennek a csapatnak, hogy „ugyanazon a helyen” voltak. Nem szóródtak szét. Tudom, hogy a mai modern világ lehetővé teszi azt, hogy bárholnan bekapcsolódjunk egy beszélgetésbe, egy csoportalkalomba. A férfikörön is van olyan testvérünk, aki Svájc-ból kapcsolódik be. De ő a saját gyülekezetében másokkal van egy helyen, mi pedig itt Tatán vagyunk egymással egy helyen.

„Ugyanazon a helyen”. Talán az egyik legfontosabb kifejezés ezzel kapcsolatban az otthon. Ott vagyunk együtt a családtagjainkkal a legtöbbet. A gyülekezet pedig az az otthon, ahol a lelki családtagjainkkal vagyunk együtt, egy helyen. A vasárnapi istentisztelet, és az ünnepnapokon tartott istentisztelet mind arról szól, hogy a nagy közösség is együtt van. Nem csak a kicsi csoportok, hanem egyben van az egész.

Hadd térjek vissza az előző hasonlathoz. Ha megnézünk egy természetfilmet, akkor abban azt látjuk, hogy az oroszlanok sokszor azon igyekeznek, hogy a nagyobb csordát szétzilálják, hogy legyenek kisebb csapatok, és a kisebb csapatokról pedig még könnyebb az egyes egyedeket leszakítani. A vadászat eredményessége azon múlik, hogy ne legyenek ugyanazon a helyen a csorda tagjai.

A kérdést nekünk is felteszi ez a történet. Hogyan vagyok másokkal egy helyen?

A fizikai együttlét mellett ugyanolyan fontos, hogy lelkileg is egy helyen legyünk. Ez pedig szintén nem könnyű. Nagyon sok minden szól ugyanis a sokszínűségről. A sokféle gondolkodásról. A gyülekezetben is sok mindent más irányból látunk, de egyvalamiben mindenki közös. Ez pedig az, hogy Jézus Krisztushoz tartozunk mindannyian. A közös lelki hely, az a sziklaalap, aki Jézus Krisztus. Mondhatom úgy is, hogy nincsen más találkozási pont. Mint amikor a városnéző programoknál is meg van adva a csoportnak egy találkozási pont, és egy találkozási idő, úgy van a mi esetünkben is. A mi Megváltónk, Jézus Krisztus a találkozási pontunk. Itt ma is, amikor a különböző családok fizikailag különböző helyekről jöttek. A konfirmandusaink között van olyan, aki Kárpátalján született, van, akinek a felmenői Erdélyben, vagy Felvidéken éltek. Az ország különböző pontjairól vagyunk ma itt. Itt Tatán, pünkösd ünnepén, a konfirmáció napján Jézus Krisztus a találkozási pont. Őmiatta gyűltünk össze. Őrá figyelünk. Őhöz imádkozunk.

A kérdés tehát elénk is idekerül. Hol van az életem? A lelki otthonban, Jézus Krisztus körül? Azokkal együtt, akik Krisztusban a testvéreim?

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek.” A közösségnek, az együttlétnek a „következménye” az első pünkösd napján a Szentlélek eljövetele volt. Ma sincsen ez másként. A Lélek ajándéka akkor adatik nekünk, hogyha példaként tekintünk az első apostolokra, akik minden bizonytalanság ellenére sem szakadtak szét, hanem mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen. Éljük meg mi is a pünkösd ajándékát, a Szentlélek eljövetelét, itt a tatai református templomban, és mindenütt, ahol másokkal közösségbe jutunk.

Amen!